

et effektivt tilsyn fra kommunernes side under anvendelse af et allerede eksisterende kontrolapparat, hvis kommunerne ikke skal handle i strid med loven.

Denne konkretisering af tilsynsforpligtelsen vil derfor også indebære, at de kommunale tilsynsmyndigheder (tilsynsrådene) mere effektivt vil kunne håndhæve tilsynet med kommuner, der måtte tilsidesætte tilsynsforpligtelsen. Det vil således være let at konstatere den fornødne klarhed om tilsynsreglernes tilsidesættelse.

Ordningen må forventes at have en stærkt præventiv virkning, således at forbudet mod helårsbeboelse i sommerhusområder fremover vil blive overtrådt i mindre omfang end i dag. Der må derfor forventes en betydelig reduktion i antallet af nye, ulovligt beboede sommerhuse.

Lovforslaget tager derimod ikke direkte sigte på en løsning af helårsbeboelses-problematikken f.s.v. angår personer, der undlader at tilmelde sig CPR på sommerhusadressen og i stedet anvender en dækadresse. Efter folkeregistreringscirkulæret har kommunen imidlertid pligt til at sørge for, at borgerne er registreret på den faktiske bopæl (opholdssted). Kommunen har således en handlepligt, hvis den får mistanke om en fejlregistrering. Hvorledes denne mistanke opstår er uden betydning. Også en anonym anmeldelse om fejlregistrering, f.eks. fra andre sommerhusejere i området, vil efter omstændighederne kunne give anledning for kommunen til at påbegynde en undersøgelse. Nægter en person selv at anmelde flytning, skal kommunen - under iagttagelse af forvaltningslovens regler - berigtige flytningen ved indberetning til CPR. Sker dette i perioden fra 1. oktober til 1. marts, skal kommunen efter lovforslagets § 51 a samtidig meddele den pågældende flyttepåbud og registrere påbudet i CPR, således at der vil være skærpet opmærksomhed om den pågældendes efterfølgende flytteanmeldelse.

For sommerhusejerne er ordningen i lovforslaget ikke forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, idet den alene indebærer, at personer, som påbegynder en anvendelse af en bolig i et sommerhusområde i strid med planlovens § 40, straks bliver pålagt en handlepligt, hvis opfyldelse skal dokumenteres.

Uanset at bestemmelser om administrative tvangsbøder ikke er almindelige i lovgivningen, skønnes en ordning, der også omfatter en bestemmelse om tvangsbøder, heller ikke at være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder. En kommunalbestyrelses afgørelse om pålæggelse af tvangsbøder vil således, i lighed med afgørelsen om at meddele flyttepåbud, af den pågældende kunne påklages til Naturklagenævnet for så vidt angår retlige spørgsmål,

jf. planlovens § 58, stk. 1, nr. 3. Alle spørgsmål om forståelsen af loven, herunder §§ 40-41, er retlige spørgsmål. Også overholdelsen af almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelserne i forvaltningsloven, anses for retlige spørgsmål, der er omfattet af klageadgangen efter § 58, stk. 1, nr. 3.

En afgørelse om pålæggelse af tvangsbøder vil desuden efter almindelige regler kunne indbringes for domstolene. Hertil kommer, at en straffesag om manglende opfyldelse af påbudet også indebærer en indirekte prøvelse af pålæggelsen af tvangsbøder.

Afviklingen af eksisterende ulovlige sommerhusbeboelser

Lovforslaget skal sikre et øjeblikkeligt og effektivt stop for nye ulovlige bosættelser i sommerhusområder.

Der er således ikke med lovforslaget taget stilling til, hvorledes de eksisterende knap 13.000 ulovlige sommerhusbeboelser skal afvikles, men regeringen forventer som nævnt at kunne fremsætte et ændringsforslag herom.

Ved fastlæggelsen af en afviklingsordning vil det være regeringens udgangspunkt, at der på den ene side afsættes tilstrækkelig lang tid til, at de ulovlige forhold rent faktisk kan bringes til ophør, og at afviklingsperioden på den anden side bliver så tilpas kort, at de ulovlige helårsbeboere motiveres til øjeblikkeligt at søge efter en ny, lovlig bolig. Den enkelte ulovlige sommerhusbeboer må ikke kunne anlægge synspunkter som »kommer tid, kommer råd« eller »den tid, den sorg«.

Kommunernes forpligtelser over for husvilde

Efter § 66, stk. 1, i lov om social service (lov nr. 454 af 10. juni 1997, som ændret senest ved lov nr. 410 af 26. juni 1998), som med redaktionelle ændringer svarer til den ophævede bestemmelse i bistandslovens § 31, anviser kommunen husly mod betaling, hvis en enlig eller en familie er husvild. Betalingen må ikke overstige lejeværdien af den beboelse, der anvises, eller den sædvanlige boligudgift på stedet for en enlig eller for en familie af denne størrelse.

Kommunen er således forpligtet til at skaffe familier og enlige, der har mistet en bolig, den efter omstændighederne bedst egnede midlertidige indkvartering - ikke nødvendigvis en lejlighed, men f.eks. midlertidig indkvartering i hotel eller pensionat.

Det er en forudsætning, at de boligløse i den akutte situation ikke selv har mulighed for at skaffe sig indkvartering, og kommunen er ikke forpligtet til at skabe nogen varig løsning af boligproblemet. Dette skal forstås således, at hvis en person eller familie har øko-